

Overdenking Doopsgezinde gemeente Arnhem op 28 mei 2017

Ik fiets vaak door de stad Utrecht. Als ik naar mijn werk ga, fiets ik langs de drukste straten van deze stad.

Om mij heen hoor ik een ongeremde hoeveelheid aan geluiden. Ik hoor graafmachines, verschillende ringtones, bellende mensen, luid bellende mensen, schreeuwende bellende mensen. Ik hoor een huilend kind, een fietsbel, toeterende auto's, bussen die voorbij razen, ik hoor mensen praten, gelach, winkeliers. Een kakofonie aan geluiden. Hoort u ze ook? Welke geluiden hoort u allemaal op 1 dag?

Uiteindelijk kom ik dan aan op mijn werk; op een peutercentrum. Daar zijn nog meer geluiden te horen, van peuters: „Mag ik na jou op de fiets?” „Weeeh, hij sloeg mij”, „gaan we nu naar buiten?” „Ik ben moe.” „Ik wil dat poppetje!” STOP HOU OP! Ik vind het niet meer leuk!”

En uiteindelijk kom ik weer thuis. Het is stil, want ik woon alleen. Ik vind dat vaak prettig na zo'n dag met zoveel geluiden. Soms neem ik de tijd om écht stil te worden. Om te bidden. Om te vertellen aan God waar ik mee bezig ben, ik vertel over mijn angsten, mijn hoop, mijn vragen. Maar tegelijkertijd moet ik eerlijk zijn.. Ik kies ook vaak niet voor de stilte. Ik zoek afleiding, weg van de stilte. Op naar de televisie, een afspraak met iemand, muziek, een boek.

Ik vraag mij af: wanneer zijn wij nog echt stil in ons leven? En kunnen wij God ontmoeten in de stilte?

In het gedicht van Henri Nouwen lezen we over stilte. Enerzijds de stilte waarin het nacht is, je bent alleen. Hij schrijft: „ zo zijn er stiltes die bedreigend zijn, omdat er niets anders is dan de stilte. Niets anders kan zijn dan de stilte.”

In elk mensenleven gebeuren er dingen waardoor de stilte nacht kan worden; een kwelling.

Er komen wellicht vragen bij je op waar je niet over na wilt denken. Vragen die je voor je uit wilt schuiven.

Soms ervaar je in die stilte een confrontatie met jezelf, met je angsten, met gevoelens van eenzaamheid, met de dood, met je bestaan, met de keuzes waar je achteraf spijt van hebt.

Stiltes waar je je het liefste uit wegrukt. Op naar afleiding, vrienden, televisie, vakantie, een nieuw huis.. Al is het maar om af te komen van dat drukkende gevoel dat stilte teweeg kan brengen.

En God? Waar is God te midden van die stilte? Is Hij daar in het midden van de stilte die als de nacht kan zijn? Is hij daar te midden van al je onzekerheden, wanhoop, angst voor de toekomst?

En als Hij er is: spreekt hij dan tot ons te midden van die stilte?

In het gedicht van Henri Nouwen spreekt Nouwen ook over een andere vorm van stilte. Een stilte zoals de dag. Zoals Nouwen het beschrijft: „de stiltes die vrede zijn en bezinning. Waar ik voel dat ik niet alleen ben.”

Wanneer ervaren wij zo'n stilte in ons leven? Een stilte waar je je prettig bij voelt, waarin je niet bang bent. Waarin je jezelf kan zijn. In de meest authentieke vorm. Waar je je masker af kunt zetten.

Nouwen beschrijft het zo: ..., „Of de donkere stem van psalmen waar ik ik ben en jij jij. Waar we niet bang voor elkaar zijn. Wanneer wij het woord aan de engel overlaten die ons de stilte heeft gebracht en de vrede.”

Wij laten het woord aan de engel over. Misschien wordt daarmee wel God bedoeld. We laten het woord aan God over. Hij die in de stilte tot ons spreekt.

God brengt ons de stilte en de vrede, waarin we kunnen zijn wie we ten diepste zijn.

In het verhaal van vandaag van Elia lezen we ook over een ontmoeting van Elia met God. Er kwam eerst een windvlaag voorbij, daarna een aardbeving en toen vuur.

Maar God bevond zich daarin niet. Na het vuur klonk het gefluister van een zachte bries. Toen Elia dat hoorde sloeg hij zijn mantel voor zijn gezicht.

God bevond zich dus uiteindelijk in het gefluister van een zachte bries. Een authentieke ontmoeting in de vorm van de fluistering van een zachte bries.

Ik wil u een gebeurtenis uit mijn eigen leven vertellen. Het was in februari 2010 in Taizé, Frankrijk. Ik had tijd nodig voor reflectie op mijn leven. Mijn werk als schoolmaatschappelijk werker was ineens gestopt doordat ik een andere visie op de hulpverlening had dan één van de scholen waar ik werkte. Ik wist niet welke kant ik op moest met mijn leven; moest ik nog een studie gaan doen? Moest ik een nieuwe baan zoeken?

Taizé is een oecumenische gemeenschap, waar jongeren (en wat ouderen) vanuit de hele wereld naartoe komen om samen na te denken en te praten over geloofskwesties. Ik ging daar o.a. heen om een stilteweek te houden; een week die ik dus doorbracht in totale stilte.

Vooraf de stilteweek heeft diepe indruk op mij gemaakt. Ik werd in die week begeleid door een zuster en zij vertelde dat het de bedoeling was om twee keer per dag op een vaste tijd te bidden en God te „ontmoeten.” Dat klinkt op het eerste gezicht misschien heel raar. Maar het was daar, in die stiltemomenten, dat ik het meeste heb ervaren van een zacht fluisterende bries. Een fluistering die leek te willen zeggen: „Laat niets je verontrusten. Het is goed. Het gaat niet om wat je doet, maar om wie je ten diepste bent.”

Het voelde alsof ik op een meer vriendschappelijke manier met God kon praten in die stilteweek. Dit is een hele belangrijke ervaring geweest voor mij. Ik ervaarde Gods aanwezigheid in de stilte.

Ik geloof daarom dat God in de stilte tot ons kan spreken.

In de ruis, in alle geluiden van de dag, is het soms moeilijk om het gefluister van de zachte bries van God te horen.

Soms heb ik het idee dat het leven aan ons voorbij raast. En wij vliegen erachteraan.

Nauwelijks in staat om de stroom van het leven bij te houden. We kunnen zoveel keuzes maken. We kunnen een tijd gaan reizen, we kunnen als we willen en als we het kunnen betalen wel 3 studies doen, we kunnen overal naartoe op vakantie.

Onbegrensde mogelijkheden. Maar hebben wij in alle hectiek nog wel tijd voor stilte in ons leven? Voor het gefluister van een zachte bries?

Stel dat we nu eens kozen voor meer stilte in ons leven.....

Maar.. Hoe moet dat dan? Moeten we dan maar met zijn allen in retraite? Of kun je beter zelf elke dag tijd nemen voor stille tijd? Of met de hele familie of samen met je partner een tijd stil zijn op een dag?

Moeten we ook op ons werk tijd vrijmaken voor stilte?

En hoe houd ik dat überhaupt vol? Moet ik stille tijd inplannen in mijn agenda?

„Sorry, maar ik kan om 20:00 niet afspreken, want dan heb ik stille tijd.”

U zult misschien wel denken: allemaal leuk en aardig. Meer stilte in ons leven. Maar onze samenleving zit nu eenmaal niet meer zo in elkaar dat er veel ruimte is voor stilte.

Ik geef toe: ruimte creëren voor stilte is naar mijn idee niet zo gemakkelijk. Echt stil worden is niet altijd gemakkelijk. Zeker als je met de moeilijke kanten van het leven worstelt. Als je niet weet waar je leven heen zou moeten gaan, als je belangrijke keuzes moet maken. Als je je alleen voelt.

Maar God laat ons in zo'n stilte niet alleen. Hij komt tot ons. Door de stilte heen.

Zoals bij Elia in de vorm van het gefluister van een zachte bries.

God laat ons niet alleen. Hij hoort ons, in al ons geluk, in onze wanhoop, in ons verdriet, in onze angst. Misschien ervaren we dat niet altijd zo, maar God is er wel. In zowel die angstige stilte die als de nacht is, als in de stilte die als de dag is.

Laten wij daarom de stilte bewust opzoeken. Want in alle ruis van het leven, in al het lawaai, in ons zoeken en ons vinden, is het de stilte waarin God ons steeds weer heel nabij is.

Amen